

efter „jydske Lov“, og i Ægteskaber stiftet efter 1900: Særeje under Mandens Forvaltning og Udbytteret („gesetzlicher Güterstand“ efter Bürgerliches Gesetzbuch). I langt det overvejende Antal Ægteskaber er denne Særejeordning ikke oprettet som noget villiesbestemt, men kun fordi den var lovbestemt i alle Tilfælde, hvor man ikke ved Ægteskabskontrakt afveg derfra. Desuden afviger den i det indbyrdes Forhold mellem Ægtefællerne ikke mere fra den danske Formuefællesskabsordning, end at Indførelsen af Lov Nr. 75 af 7. April 1899 normalt ikke vil føles som et Indgreb i Ægtefællernes Formuerettigheder.

I øvrigt aabner § 3, 3die Stykke, jo for alle, der har en Interesse i at bevare den hidtilværende Tilstand og dens Retsvirkninger, meget let og uden Bekostning Adgang hertil; og det hidtilværende Formueforhold opretholdes uden videre, for saa vidt der foreligger en villiesbestemt Særejeordning, altsaa i alle Tilfælde, hvor Formueforholdet afviger fra det lovbestemte (§ 3, 2det Stykke).

Overgangstiden, indtil Formuefællesskab efter dansk Ret skal træde i Kraft, er sat til ca. 6 Maaneder og muliggør det ogsaa for Trediemand, navnlig Kreditorerne i en af Ægtefællernes Bo, at træffe de nødvendige Foranstaltninger.

Til § 4. Et af de fra sønderjydske Side stærkest fremsatte Ønsker har fundet Udtryk i de i § 4 foreslaaede Bestemmelser. Efter at dansk Arveret i sin Helhed er indført i Sønderjylland fra 1. Januar 1922, er der opstaaet en vis Retsusikkerhed med Hensyn til den materielle Gylighed af saadanne — som oftest gensidige — Testamenter, hvor Arveladeren har indsat den efterlevende Ægtefælle som Universalarving eller paa anden Maade har givet den længstlevende Raadighed for Livstid over sit Bo.

En saadan Indsættelse af den anden Ægtefælle som „Arving“ var ogsaa gyldig efter de før 1. Januar 1922 gældende Regler, selv om der forefandtes tvangsarveberettiget Afkom. Praktisk betød en saadan „Arve“-Indsættelse det samme som i Danmark „Hensiddens i uskiftet Bo“, nemlig at mu-

liggøre det for den efterlevende Ægtefælle at holde Hjemmet sammen. Hvor der efter hidtil gældende Regler i Sønderjylland har bestaaet Formuefællesskab mellem Ægtefæller, indtræder ved den ene Ægtefælles Død „fortsat Formuefællesskab“, hvad der nærmest svarer til Hensiddens i uskiftet Bo, hvorfor disse Regler uden videre Vanskelighed kan anvendes i disse Tilfælde. Har der bestaaet lovbestemt Særejeordning mellem Ægtefællerne, har man ved gensidigt Testamente kunnet opnaa en tilsvarende Stilling for den efterlevende Ægtefælle, og Paragraffen tilsigter at overføre Reglerne om uskiftet Bo ogsaa paa disse Forhold, saaledes at eventuelle Tvangsarvinger ikke kan rejse Krav paa Boet, saa længe den efterlevende Ægtefælle lever i ugift Stand. Den efterlevende Ægtefælle bliver derefter ikke „Arving“ — selv om Testamentet maatte bruge dette Udtryk —, men faar kun Udbytteretten og Raadigheden over Boet, hvoraf maa følge, at der ikke kan kræves Arveafgift af Boet før efter den længstlevende Ægtefælles Død, eller naar Boet skal skiftes i Anledning af, at den efterlevende Ægtefælle indgaar nyt Ægteskab. Da den her foreslaaede Ordning er en Særordning for Sønderjyllands Vedkommende, som dog er absolut paa krævet, saafremt der ikke skal skabes fornyet Retsusikkerhed og Foruroeligelse i Befolkningen, har man ment at maatte begrænse Tidspunktet for Oprettelse af de her omtalte testamentariske Dispositioner til den Dag, da dansk Formueordning mellem Ægtefæller normalt indtræder ifølge Lovforslagets § 3, nemlig den 1. Oktober 1922.

2) ad Lovforslag Nr. II. (se Ændringsforslaget):

Til § 1. Bestemmelsen er en Tilføjelse til det fremsatte Lovforslag og foreslaaet af Justitsministeren efter Ønske, navnlig fra Kreditforeningernes Side.

Den hidtil i Sønderjylland gældende lovbestemte Pantret i Driftsinventar m. m., hørende til fast Ejendom, er bortfaldet med dansk Formuerets Indførelse i Sønder-